

...

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.032/2026/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Balázs Nóra egyéni ügyvéd (Cím10) által képviselt **Felperes1** (Cím2) felperesnek – a Balsai Ügyvédi Iroda (Cím11, ügyintéző: dr. ifj. Balsai István ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Cím1) alperes ellen igazságügyi alkalmazotti jogviszony jogellenes megszüntetése tárgyában indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 22.M.70.013/2025/27. sorszámú ítélete ellen az alperes által 29. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek első- és másodfokú perköltségként 1.085.000 (egymillió-nyolcvanötezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjat, valamint 32.003 (harminckétezer-három) forint költséget.

A felperes munkavállalói költségkedvezményre jogosult, ezért a 969.730 (kilencszázhatvankilencezer- hétszázharminc) forint elsőfokú eljárási, továbbá az 1.192.973 (egymillió-százkilencvenkétezer-kilencszázhetvenhárom) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2025. november 21. napján meghozott 22.M.70.013/2025/27. sorszámú ítéletével az alperest a felperes eredeti munkakörében történő tovább foglalkoztatására kötelezte, továbbá arra, hogy fizessen meg a felperesnek 4.686.438 forint elmaradt illetményt, 279.018 forint cafetériát, 1.120.520 forint elmaradt javadalmazást, mindezek után a késedelmi kamatot és 1.002.039 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[2] Az elsőfokú ítéleti tényállás szerint a felperes 2004. július 1-jével létesített igazságügyi alkalmazotti szolgálati jogviszonyt a törvényszékkal, tisztviselő munkakörben. 2013. április 1-jével áthelyezték az alpereshez, ahol 2014. április 1-jével határozatlan időre kinevezték a hivatali főosztályvezetőjének. Az alperes 2017-ben, 2024-ben kiválóra értékelte a felperes munkavégzését, 2020., 2021., 2022. években és 2023-ban a felperes 99 %-os, azaz kimagasló teljesítményértékelést kapott.

[3] 2016-2021. év között a felperes hat alkalommal vett igénybe fizetéseelőleget az alperes szabályzatában foglaltaknak megfelelően. 2021-ben a belső ellenőr jelezte az alperes törvényes képviselőjének, törvényes képviselői elnöknek, hogy a felperes pozíciójára tekintettel ez nem vet jó fényt az alperesre. Miután, az alperes törvényes képviselője erről tájékoztatta a felperest, a felperes ezt követően már nem vett fel több fizetéseelőleget. 2017-ben a felperes egy nagyobb összegű kölcsönt kért az egyik beosztott munkatársától, amit még abban az évben visszafizetett. Az alperes törvényes képviselője 2022. márciusában szerzett tudomást arról, hogy a felperes kölcsönt kapott az egyik beosztottjától. Az integritásfelelős az ezzel kapcsolatos állásfoglalását 2022. március 26-án küldte meg a törvényes képviselőnek, akinek a kérdésére a felperes elismerte a kölcsön tényét. A törvényes képviselő tájékoztatta a felperest arról, hogy ez integritást sért és be kellett volna jelenteni.

[4] 2022. június 28-án a szerv letiltást bocsátott ki a felperes, mint adós illetményére 535.815 forint összegben, egyben felszólította az alperest, mint munkáltatót, hogy intézkedjen a levonás iránt. A felperes aznap készpénzben befizette a teljes tartozást, ezután az adóhatóság 2022. június 30-án küldött határozatot az alperesnek a letiltás visszavonásáról. A felperes ugyanezen a napon továbbította az szervnek a határozatokat azzal, hogy a tartozás ne legyen levonva a számfeljtésnél. A felperes ugyanezen a napon tájékoztatta hivatalosan írásban az alperes törvényes képviselőjét a szerv határozatról, továbbá az szervnek küldött tájékoztatás tartalmáról. A törvényes képviselő jelezte a felperesnek, hogy az eredeti, 2022. június 28-i adóhatósági határozatot egy napon belül kellett volna továbbítani.

[5] 2023. májusában elmaradt az ún. keretelőrehozás kezdeményezése, ezért az alperes számláján nem állt rendelkezésre valamennyi munkavállaló illetményéhez a szükséges összeg. A hivatali munkatársai azt a megoldást találták ki, hogy az utalási csomagból kiveszik a hivatali dolgozóit, továbbá az egyikük bíróságon dolgozó tanácselnök házastársát, ezáltal a többi munkatárs illetményére elegendő lesz a bankszámlán található

összeg. A felperes szóban tájékoztatta a problémáról az alperes törvényes képviselőjét, aki azt kérte, hogy a felperes ellenőrizze a rendelkezésre álló összeget és azt, hogy hány főt kell kivenni az utalásból. A felperes a megbeszélést követően visszatérve az irodába azt az utasítást adta a munkatársainak, hogy indítsák el az utalást azzal a személyi körrel, amit ők korábban megbeszéltek. A rendelkezésre álló összeg elegendő volt a többi munkavállaló illetményének a kifizetésére. Az alperes törvényes képviselője a nap folyamán személyesen kívánta tájékoztatni a felperest a személyi körre vonatkozó döntéséről, ami arra vonatkozott, hogy az elnök, az elnökhelyettes, továbbá a három kollégiumvezető, a felperes és a helyettese maradjon ki az utalásból. Ekkor szerzett tudomást arról, hogy az utalást már eltérő személyi körrel elindították, annak visszavonására nem volt lehetőség. A hivatali kezdeményezte a keretelőrehozást az szervnél, végül az utalásból kimaradt munkavállalók is megkapták az illetményüket a törvényes határidőn belül.

[6] 2024. április 10-én a szerv ismét letiltásra vonatkozó határozatot bocsátott ki a felperes, mint adós illetményére, 21.164 forint késedelmi pótlékra vonatkozóan. A felperes ugyanezen a napon tájékoztatta az alperes törvényes képviselőjét, hogy a letiltás téves, amit egyeztetett az adóhatóság ügyintézőjével és haladéktalanul megküldik a törlésre vonatkozó határozatot. 2024. április 11-én az elnöki irodavezető írásban kérte a felperestől, hogy a letiltást küldje meg a munkáltatói jogkör gyakorlójának. A felperes a kérésnek 20 perccel később eleget tett és az ügy intézését a helyettesére, tanúra szignálta. 2024. április 12-én írásban tájékoztatta az alperes törvényes képviselőjét arról, hogy a szerv letiltás egy már rendezett összegre vonatkozott és küldik a törlő határozatot. Csatolta az adószámla kivonatát annak igazolásul, hogy nem áll fenn tartozása.

[7] A felperes gépjárművel közlekedett a munkahelyére és az alperesi székhelyen lévő teremgarázsban parkolt. Az általa használt parkolóbeálló alatti térkövön olajfolt keletkezett, amelyet 2018-2019-ben személy Biztonsági- és Üzemeltetési osztályvezető többször is jelzett a felperesnek. 2024. június 26-án épület bejárást tartottak. Az alperes törvényes képviselője 2024. július 3-án kezdeményezte az olajfoltos térkövek kicserélését, majd elnöki intézkedést hozott arról, hogy a felperes számára 2024. július 10-től a gépkocsija olajfolyása megszüntetéséig nem engedélyezi a garázsba történő behajtást. A felperes ezt követően az épület vendégek számára fenntartott külső parkolójában parkolt. 2024. július 11-én autószerelővel ellenőriztette a gépjárművét, olajfolyást eredményező problémát nem tártak fel. A gépkocsi 2024. augusztus 26-án sikeres műszaki vizsgát tett.

[8] 2024. október elején az alperes gondnoka jelezte a felperesnek, hogy szabálytalanul használja a külső parkolót és ezzel az ítéltábla rossz hírét kelti. A felperes ezután 2024. október 9-én levélben kérte a garászból történő kitiltásra vonatkozó elnöki intézkedés felülvizsgálatát. Arról tájékoztatta az alperes elnökét, hogy a gépkocsiját már a parkolóból történő kitiltást megelőzően vizsgálták, de olajfolyásra utaló problémát nem tártak fel. Kifogásolta, hogy a kitiltása előtt nem vizsgálták meg az autóját, feltételezhetően a döntése előtt az elnökség nem megfelelő információkat kapott a Biztonsági és Üzemeltetési vezetőtől. Fényképekkel is igazolta, hogy máshol nem hagy olajfoltot a gépjármű. Mindezek alapján azt állította, hogy a gépkocsi kitiltása nem volt kellően megalapozott döntés, hiszen nem kizárólag ő parkolt abban a beállóban. Sérrelmezte továbbá, hogy a munkatársai

beszólásokkal illetik a parkolás miatt. A takarólemez felszerelését arra az esetre vállalta bontott alkatrészből, amennyiben ez a feltétele a garázs használatának.

[9] 2024. október 10-én éppen munkamegbeszélés volt az alperes törvényes képviselőjénél, amelyen a felperes és a Biztonsági és Üzemeltetési Osztály vezetője vett részt. Ekkor adta át az elnöki titkárnő a felperes előbbi levelét az elnök részére, aki miután a levelet elolvasta, felháborodott. Úgy értékelte, hogy a felperes meghazudtolta őt a garázshasználatra vonatkozó döntéssel kapcsolatban, továbbá az egyenlő bánásmód sérelmét is állította, mindezt bántó stílusban. Az elnök ezután behívta az elnökhelyettest a megbeszélésre, majd elmondta neki a történeteket és nem engedte, hogy a felperes szóban további magyarázatot adjon. Közölte, hogy ki fogja vizsgálni az ügyet és amennyiben jogosnak érzi a felperes felvetését, elnézést fognak kérni. 2024. október 10-én este a felperes az elnöknek írt Alkalmazás üzenetben azt írta, hogy a garázból való kitiltás visszavonását azért kérte, mert arra nem megfelelő információk alapján került sor, ezzel nem kívánta meghazudtolni a felettesét.

[10] 2024. október 15-én az alperes visszavonta a felperes vezetői megbízását az igazságügyi alkalmazottak szolgálati jogviszonyáról szóló 1997. évi LXVIII. törvény (a továbbiakban: Iasz.) 34. § (1) bekezdés c) pontjára hivatkozással. Azt is közölte, hogy a felperes végzettségének, képzettségének megfelelő munkakör hiányában az Iasz. 35. § (1) bekezdése alapján az igazságügyi szolgálati jogviszonyát három hónap felmentési idővel megszünteti. Az alperes elnöke a felperes kérdésére szóban azt a tájékoztatást adta, hogy a felmentés oka nem szakmai hiányosság volt. Ugyanezen a napon az alperes elnöke a hivatali munkatársai részére megbeszélést tartott, amelyen közölte, hogy nem tud a felperessel tovább dolgozni és a döntésre nem pénzügyi, szakmai hibák miatt kerül sor. Az alperesi intézkedés alapján a felperes szolgálati viszonya a felmentési idő leteltével, 2025. január 15. napjával szűnt meg.

[11] Az elsőfokú bíróság az előbbi tényállás alapján bírálta el a keresetet, amelyben a felperes az Iasz. 30. § (1) bekezdésére hivatkozva az eredeti munkakörében történő tovább foglalkoztatását kérte, a szolgálati jogviszonya jogellenes megszüntetésére hivatkozva. Azt adta elő, hogy az alperes visszaélt a munkaviszony megszüntetéséhez fűződő jogával, mert az elbocsátás valódi indoka a munkavégzéssel össze nem függő, felperes irányában tanúsított ellenszenv és a 2024. október 9-ei levél volt. A levélben kifejtett munkavállalói vélemény miatt a munkáltatói jogkör gyakorlója hirtelen felindulásból, dühből hozta meg a munkaviszony megszüntetésére irányuló döntését. A felperes a jogviszonya megszüntetését a felajánlható munkakör miatt is vitatta. Az alperes az ellenkérelmében elsődlegesen a keresetlevél elkésettségére hivatkozott. Érdemben, pedig a kereset elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy a vezetői megbízás visszavonására a bizalom végleges megszűnése miatt került sor, amely több esemény és hosszabb folyamat eredménye volt, ennek utolsó eleme a felperes garázshasználattal kapcsolatos levele volt. Állította, hogy a vezetői megbízás visszavonásakor nem volt a felperes számára felajánlható üres álláshely, vitatta a hivatali vezetői munkakörbe történő visszahelyezés iránti kérelmet is.

[12] Az elsőfokú bíróság a keresetet túlnyomó részt alaposnak találta az Iasz. 34. § (1) bekezdés c) pontjára, (3) bekezdésére, a 35. § (1) bekezdésére, a 30. § (1) bekezdésére, továbbá a 124. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 7. § (1), (3) bekezdésére hivatkozva.

[13] Az alperes alaki védekezését nem találta alaposnak, az alapján nem látott lehetőséget a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 240. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával a per megszüntetésére. Megállapította, hogy a felperes 2024. október 29-én a munkaviszony megszüntetése közléséhez képest 15 napon belül nyújtotta be a keresetlevelét az erre rendszeresített nyomtatványon. Annak 2.1.1. pontjában, vagyis a munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeként járó kártérítésként tüntette fel a nyolc havi illetménynek megfelelő végkielégítés iránti igényét konkrét összeg és kamat feltüntetésével. A nyomtatvány 2.3. pontjában a kereseti kérelmet megalapozó tények körében nem nyilatkozott, azonban a marasztalási igényét a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként tüntette fel. Ebből nem derült ki egyértelműen, hogy a kereset pusztán végkielégítés megfizetésére vagy a jogellenesség jogkövetkezményének az alkalmazására irányul, ezért az elsőfokú bíróság hiánypótlásra szólította fel a felperest. A 2025. március 6-án benyújtott keresetlevél egyértelművé tette, hogy a felperes követelése az Iasz. 30. § (1), (2) bekezdése alapján az igazságügyi szolgálati jogviszonya jogellenes megszüntetéséhez kapcsolódik. A jogi képviselő nélkül eljáró felperes határidőben, a korábban hiányos, illetve ellentmondásos tartalommal benyújtott keresetét megfelelően pontosította a bíróság által megadott határidőn belül. Abból megállapítható volt, hogy az eredeti keresetlevél nem önmagában a végkielégítés megfizetésére irányult, amit alátámasztott az alperes ellenkérelmére írt felperesi válaszirat is. Az elsőfokú bíróság alaptalannak találta a Pp. 185.§ (3) bekezdésével összefüggő alperesi kérelmet is. Kifejtette, hogy e jogszabályhely alkalmazására a perfelvételi szakban benyújtott keresetváltoztatás esetén van lehetőség, azonban a felperes keresetének a pontosítására még a keresetlevél alperessel történt közlését megelőzően került sor, a hiánypótlási felhívásra adott nyilatkozata nem minősült keresetváltoztatásnak.

[14] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság érdemben vizsgálta a keresetet. Az Iasz. 34. § (1) bekezdés c) pontja és 35. § (1) bekezdése alapján megállapította, hogy a jogviszony megszüntetésekor a hivatali főosztályvezetői, illetőleg főosztályvezető-helyettesi munkakör nem volt felajánlható a felperes számára. Kifejtette, hogy a munkakör felajánlási kötelezettség a felmentés közlésekor, illetve azt megelőzően terheli a munkáltatót. A felmentési idő alatt már nem köteles további felajánlásokat tenni. A felperes nem hivatkozott arra, hogy a felmentés közlésekor lett volna számára megfelelő munkakör. Ezen kívül a felajánlható munkakörök hiányát tanú2 elnöki titkárságvezető tanúvallomása is alátámasztotta. Mindezekre tekintettel a munkakör felajánlással kapcsolatban nem történt jogsértés, ezért ebből az okból nem minősült jogellenesnek a jogviszony megszüntetése.

[15] A joggal való visszaélés körében az elsőfokú bíróság a Pp. 265. § (1) bekezdése és az Mt. 7. § (3) bekezdése alapján kifejtette, hogy a felperesnek kellett bizonyítania a joggal való visszaélést megalapozó tényeket, körülményeket, továbbá az ezzel összefüggésben őt ért hátrányt. E kötelezettségének a felperes eleget tett, mert előadást tett arra, hogy az alperesi törvényes képviselő vele szemben tanúsított ellenszenve, továbbá a garázsból történt kitiltásra

vonatkozó levél volt az indoka a jogviszonya megszüntetésének, illetve a vezetői megbízás visszavonásának, vagyis az őt ért hátránynak. Ez alapján az alperes érdekében állt annak bizonyítása, hogy a felperes által megjelölt tények, körülmények és a hátrány között nem volt okozati összefüggés. Az alperesnek a felperes vitatására tekintettel azt is bizonyítania kellett, hogy a vezetői megbízás visszavonására bizalomvesztés miatt került sor.

[16] Az elsőfokú bíróság a bírói gyakorlat alapján részletesen kifejtette, hogy a bizalomvesztés erkölcsi, etikai okokkal összefüggő, a munkavégzésben megnyilvánuló és a bizalmi elvben bekövetkezett törés, ami nem alapulhat személyes szimpátián vagy ellenszenven, annak mindenképp a munkavállaló munkájában, magatartásában megnyilvánuló, bizonyítható objektív tényből kell fakadnia (BH2002.116, Mfv.10.018/2016/3., Mfv.II.10.179/2017/5.). Az alperes maga sem vitatta, hogy a felperes 2024. október 9-i levele szerepet játszott a vezetői megbízás visszavonásában. Azt azonban nem tudta bizonyítani, hogy a levélen kívül egyéb okok is hozzájárultak a munkáltatói döntéshez. Az alperes által a perben megjelölt indokok egy része ugyanis nem vezethetett bizalomvesztéshez, illetve egyes indokok valósága, tényszerűsége sem volt bizonyított. Az okszerűség követelményét is figyelembe kellett venni. Az alapján az alperesnek olyan körülményt, indokot kellett bizonyítani, amelyből elfogadhatóan lehetett arra következtetni, hogy a felperes vezetői munkájára a továbbiakban nem volt szükség. Az időszerűségnek pedig azért volt jelentősége, mert bizalomvesztés esetén a munkáltató nem késlekedhet az intézkedés meghozatalával. Amennyiben hónapokon keresztül tovább foglalkoztatja a munkavállalót, az eljárása megkérdőjelezi a bizalom megrendülését, illetve a bizalomvesztést.

[17] Az elsőfokú bíróság túl általánosnak találta azt az alperesi hivatkozást, hogy a felperes többször megszegte a tájékoztatási kötelezettségét az elnök irányában, a hivatali működéséhez kapcsolódó releváns körülmények tekintetében. Ez az indok ezért objektív módon nem igazolt bizalomvesztést és az időszerűség követelménye sem volt megállapítható. Az alperes törvényes képviselője a tárgyaláson kifejezett kérdés ellenére sem tudott konkrét, érdemben vizsgálható eseteket megjelölni. tanú4 elnökhelyettes, pedig egyetlen esetet említett, amikor a felperes nem tájékoztatta az alperesi törvényes képviselőt egy általa indított beszerzésről. Ez azonban nem tartozott a hivatali működéséhez kapcsolódó releváns feladatnak, egyéb konkrétumok, pedig nem voltak megállapíthatók.

[18] A határidők megtartásával kapcsolatos felperesi magatartás sem támasztotta alá a bizalomvesztést. Az az állítás ugyanis nem nyert igazolást, hogy a felperes rendszeresen, a munkaidő vége előtt pár perccel adta át az alperes törvényes képviselőjének a szükséges anyagokat és emiatt azokat a törvényes képviselő csak határidőn túl tudta átolvasni és ellenőrizni. törvényes képviselő1 azt adta elő a perben, hogy az hivatal által meghatározott határidőket és az egyéb jogszabályokban, szabályzatokban meghatározott határidőket is megtartotta. A problémát akként jelölte meg, hogy rendszerszinten, mindig az utolsó pillanatban történt a feladatok leadása a felperes részéről, vagyis hiányzott a másik munkatárs iránti alázat és elnézést sem kért. A felperes nem vitatta, hogy voltak ilyen problémák, esetek, amik jellemzően többletfeladatnál fordultak elő, azonban arra nem került sor, hogy ez az alperesi vezetőség késedelmét eredményezte volna. A felperes esetében a határidők lejárta előtti teljesítést tanú4, tanú1 és tanú2 tanúvallomása alátámasztotta és azt is, hogy több esetben az alperesi törvényes képviselő határidő hosszabbítást is engedélyezett a felperesnek.

Azonban az elsőfokú bíróság azt is figyelembe vette, hogy a teljesítményértékelések során az alperes a határidők megtartását 98 %-osra értékelte, vagyis nem tekintette olyan súlyúnak a felperes magatartását, ami a vezetői megbízása visszavonását eredményezhette. 2024. április 25-én a felperes kiváló értékelést kapott. Az értékelés célja az Iasz. 53. § (2) bekezdése alapján a munkavégzés elfogulatlan megítélése. Ezért nem volt jelentősége a felülrértékelési gyakorlatra való alperesi hivatkozásnak.

[19] A 2023 májusi bérfizetési probléma sem alapozhatott meg bizalomvesztést. A felperes a perben azt állította, hogy a törvényes képviselő elfogadta a hivatal dolgozóinak a megoldási javaslatát és ennek megfelelően indították el az utalást. tanú4, tanú2 és tanú1 tanúvallomása viszont azt igazolta, hogy az alperes törvényes képviselője nem járult hozzá a felperes által kezdeményezett személyi kört érintő utaláshoz, mert eltérő személyi kört szándékozott kivonni az utalásból. Amikor az alperes törvényes képviselője értesült a felperes eltérő utasításáról, ezt kifejezetten sérelmezte. tanú4 tanúvallomása azt is alátámasztotta, törvényes képviselő1 ezután kérte meg arra, hogy mindig vegyen részt a felperessel folytatott heti megbeszéléseken, annak érdekében, hogy a továbbiakban semmilyen kommunikációs probléma ne adódjon. Az előbbiekkal szemben az elsőfokú bíróság annak tulajdonított jelentőséget, hogy a tanú vallomása nem támasztotta alá, a felperes a feladatokat nem hajtotta végre, vagy rábízott feladatot letagadott volna. Ezen kívül 2023. június 15-én a felperes 99 %-os kimagasló értékelést kapott, amiből az következett, hogy a májusi bérfizetési probléma nem okozott az alperes törvényes képviselője számára a bizalmat érintő törést, vagy bizalomvesztést. Ezen kívül ez az esemény a vezetői megbízás visszavonásának időpontjától időben távol esett, ezért az még valósága esetén sem alapozhatott meg bizalomvesztést. Azután közel másfél évig az alperes még alkalmasnak találta a felperest a gazdasági főosztályvezetői feladatok ellátására.

[20] Az a tény, hogy a felperes több alkalommal fizetéselőleget vett fel, szintén nem alapozott meg bizalomvesztést, mert erre minden alkalommal az alperesi szabályzat alapján került sor, munkáltatói engedély alapján. Ezen kívül a felettese jelzését követően a felperes már nem kért fizetéselőleget. Az alperes hivatkozása okszerűtlen is volt, mivel ezek az események több évvel a vezetői megbízás visszavonását megelőzően történtek.

[21] A 2022. június 28-i és 2024. április 10-i illetmény letiltással összefüggésben az elsőfokú bíróság a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 76. § (1) bekezdése alapján kifejtette, hogy a munkáltatónak egy napos határidőben, a letiltás átvételét követő munkanapon a letiltás iránt intézkednie kell. A 2022. június 28-i letiltó határozat esetében, június 30-ig kellett volna az adatokat továbbítani az szerv1nak, amire nem került sor. Jelentősége volt azonban annak is, hogy a felperes a tartozását aznap rendezte és június 30-án már rendelkezésre állt a letiltás visszavonására vonatkozó szerv határozat. A felperes ezeket megküldte az szerv1nak és az alperes törvényes képviselőjének is. A saját ügyében intézkedett, amivel a tartozás rendezése volt a célja. Az alperest terhelő levonási kötelezettség, pedig nem sérült, mert az esedékességekor a szerv már visszavonta a letiltási határozatát. A felperes mindezekről haladéktalanul tájékoztatta az alperes elnökét, aki nem tartotta szükségesnek a letiltás szerv1 felé történő továbbítását. Ezek az események 2022-ben történtek, tehát emiatt sem alapozhatták meg évekkel később a vezetői megbízás visszavonását. A második, 2024. április 10-én érkezett szerv letiltás intézését a felperes

tanúra, a helyettesére szignálta, aki azt tovább szignálta és az ügyet határidőben elintézték. A felperes az együttműködési és tájékoztatási kötelezettségének eleget tett, mert április 10-én a letiltásra vonatkozó értesítést, majd április 12-én azt a tényt, hogy nincs adótartozása, közölte a felettesével, ezért a magatartása nem adott alapot bizalomvesztésre.

[22] A felperes nem vitatottan kölcsönt kapott az egyik beosztottjától 2017-ben, majd 2022 júniusában is. Az alperesi törvényes képviselőnek azonban csak a 2022. március előtti esetről lehetett tudomása a vezetői megbízás visszavonásakor. Az integritásfelelős leveléből az következett, hogy a 2017-es kölcsön tekintetében nem volt ismertek a konkrét adatok. A perben a felperes elismerte, hogy 2017-ben kölcsönt kapott személylétől. Az integritásfelelős állásfoglalása után, 2022. márciusában az alperesi törvényes képviselő további vizsgálatot nem rendelt el, vagyis a kölcsönt nem tekintette a bizalmat megkérdőjelező eseménynek. Erre is figyelemmel a felperes magatartása 2,5 évvel később nem alapozhatott meg bizalomvesztést. Az alperes nem bizonyította a perben továbbá, hogy a felperes a kölcsön miatt indokolatlan előnyben részesítette személylét.

[23] A 2024. október 10-e előtti események, tehát nem alapozhattak meg bizalomvesztést, illetve bizalomvesztéshez vezető folyamatot sem lehetett megállapítani. A legutolsó esemény a 2024. október 9-i felperesi levelet megelőzően a 2024. április 10-i letiltásra vonatkozó szerv intézkedés volt. Önmagában azonban az a körülmény, hogy a fizetésre vonatkozó letiltás érkezett az adóhatóságtól, nem minősült a munkavégzésben vagy magatartásban megnyilvánuló olyan ténynek, amely miatt a felperes nem volt tovább foglalkoztatható a hivatall főosztályvezetőjeként.

[24] A keresetben meghatározott okok közül az elsőfokú bíróság nem találta bizonyítottnak, hogy az alperes törvényes képviselője ellenszenvvel viseltetett a felperes irányában. Azt viszont az alperes sem vitatta, hogy a 2024. október 9-ei levél szerepet játszott a vezetői megbízás visszavonásában. Nem annak volt jelentősége, hogy a teremgarázsból történő kitiltás megalapozott intézkedés volt-e, hanem a felperesi levél tartalmának és stílusának. A levél a felperes véleménye volt, amiben kifejtette, hogy nem találta megalapozottnak a teremgarázsból való kitiltást és ezt megindokolta. Kérte a döntés felülvizsgálatát, majd október 10-én este az alperes törvényes képviselőjének üzenetet is küldött, amiben közölte, hogy nem volt a szándéka az alperesi törvényes képviselőt hazugsággal vádolni, de véleménye szerint nem a megfelelő információ birtokában hozott döntést. A 2024. október 9-i levél nem tartalmazott az alperes törvényes képviselőjét sértő, rágalmozó vagy tiszteletlen állítást, abban a felperes a Biztonsági és Üzemeltetési Osztály vezetőjének a magatartását sérelmezte. A teljes szövegkörnyezet alapján a levél a teremgarázzsal kapcsolatos döntés felülvizsgálatára vonatkozó kérelem volt, aminek a lehetőségét egyébként az alperesi törvényes képviselő maga is felvetette, de erre mégsem került sor.

[25] Joggal való visszaélés akkor állapítható meg, ha a jog gyakorlása formálisan jogszerű, nem ütközik konkrét tilalomba, ugyanakkor az a másik fél jogainak csorbítását, korlátozását eredményezi (Kúria Mfv.10.201/2019/6.). Az alperes által a perben megjelölt

korábbi felperesi magatartások nem vezethettek jogszerűen a vezetői megbízás visszavonására. A felperesi levél sem adott alapot bizalomvesztésre a társadalomban elfogadott általános, objektív megítélés alapján. Ebből következően a vezetői megbízás visszavonása, egyfajta szankciója, retorziója volt annak, hogy a felperes a teremgarázból történő kitiltásra vonatkozó munkáltatói döntést bírálta és kifejtette az eltérő álláspontját. Ezt a tényt megerősítette, hogy az alperes törvényes képviselője a levél közlését követő második munkanapon döntött a vezetői megbízás visszavonásáról. A vezetői megbízás visszavonása és a felperesi jogviszony megszüntetése joggal való visszaélésnek minősült, vagyis jogellenes volt. Ezért az elsőfokú bíróság az Iasz. 30. § (1) bekezdésére hivatkozva a felperes eredeti munkakörében történő foglalkoztatására, továbbá a keresetben meghatározott illetmény, cafetéria és egyéb javadalmazás megfizetésére kötelezte az alperest.

[26] A munkáltatói jogok gyakorlásáról a felek jogviszonyára irányadó Iasz., továbbá a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) tartalmaz rendelkezéseket. Ezért az elsőfokú bíróság részben alaptalannak találta a keresetet, abban a részben, hogy visszahelyezés esetén ne az alperesi elnök legyen a munkáltatói jogkör gyakorlója. A bíróság a perben a munkáltatói jogkör gyakorlásának az átruházásáról sem hozhatott rendelkezést, mivel az arra vonatkozó döntés a munkáltató diszkrecionális jogkörébe tartozik.

Az alperes fellebbezése

[27] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésével az eljárás megszüntetését kérte. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítására irányult. Harmadlagos fellebbezési kérelmében, amennyiben a felperes jogviszonyának a megszüntetése jogellenesnek minősül, a további foglalkoztatásra irányuló rendelkezés megváltoztatását kérte azzal, hogy a másodfokú bíróság a felperes „GH tisztviselő” munkakörben történő foglalkoztatását rendelje el.

[28] Az eljárás megszüntetésével összefüggésben a Pp. 379. §-ára, 240. § (1) bekezdés a) pontjára és 176. § (1) bekezdés i) pontjára hivatkozott. Az Iasz. 92. § (1) bekezdése 15 napos szigorú anyagi jogi határidőt biztosít a jogviszony megszüntetésével összefüggő kereset előterjesztésére. A felperes esetében ez a határidő 2024. október 30-án járt le. Az eredeti keresetlevelét a 15 napos határidőn belül terjesztette elő, de abban még nem hivatkozott a felmentés és a vezetői megbízás visszavonásának a jogellenességére és joggal való visszaélésre.

[29] Az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a 2024. október 29-én benyújtott keresetlevelet, majd a hiánypótlásra tett nyilatkozatokat. Az ügyben hiánypótlásnak sem lett volna helye, mert a keresetlevél tartalmazta a határozott kereseti kérelmet és a jogalapot, tehát nem minősült hiányosnak. A felperes az erre rendszeresített nyomtatvány 2.1. pontjában kifejezetten a végkielégítésre való jogosultság elbírálását kérte. A 2.3. pontban, a kereseti

kérelmet megalapozó tényekre, mindössze annyit írt, hogy a felmentési okirat nem tartalmazta a végkielégítésre való jogosultságát. Az előbbi igényérvényesítése, annak tartalma szerint, arra irányult, hogy amennyiben megilleti a végkielégítés, akkor ennek megfizetésére kötelezze a bíróság az alperest. Annak ellenére, hogy a kérelmét a nyomtatvány 2.1.1. pontjában, a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként határozta meg, a keresete nem minősült ellentmondásosnak, ezért indokolatlan volt a hiánypótlás. A felperes a kérelmét pontosan megfogalmazta, a peresített időszakot is megjelölte és nem utalt arra, hogy jogviszonya jogellenes megszüntetésével összefüggésben kártérítés jogcímén van igénye. Az elsőfokú bíróság a hiánypótló végzésében nem is hívta fel annak megjelölésére, hogy miért tekinti jogellenesnek a szolgálati jogviszonya megszüntetését. A felhívás pusztán arra vonatkozott, hogy a felperes nyilatkozzon a jogviszony megszüntetés módjára. A Pp. 264. § (1) bekezdése alapján a jogi képviselő nélkül eljáró felperes az erre rendszeresített nyomtatványon terjesztette elő a keresetlevelét. A nyomtatvány 2.1.1. pontjában rögzítette a végkielégítésre irányuló határozott kereseti kérelmét, de az igazságügyi szolgálati jogviszonya jogellenes megszüntetésére a Pp. 110. § (3) bekezdését is figyelembe véve, nem hivatkozott.

[30] A felperes a hiánypótlási felhívásra reagálva 2025. március 6-án új keresetlevelet terjesztett elő, amely 2.1. pontjában továbbra is végkielégítés megfizetését kérte, emellett új igényként jelent meg a felmentési időre járó illetmény, illetve az Iasz. 30. § (1), (2) bekezdéseire és az Mt. 7. §-ára történő hivatkozás a „jogellenes megszüntetés miatti” kártérítésként. A felperes először ebben a beadványban adott elő a jogviszonya jogellenes megszüntetésével és joggal való visszaéléssel kapcsolatos hivatkozást, amivel valójában módosította a keresetét, illetve új keresetet terjesztett elő. A felperes válasziratának, pedig nem volt jelentősége, mert az már hónapokkal később, az alperesi ellenkérelemre adott nyilatkozat volt.

[31] Az alperes fenntartotta a Pp. 185. §-a alkalmazásával kapcsolatos érvelését is. A keresetet a perindítási szakban is meg lehet változtatni, ezért analógia útján nem zárható ki a Pp. 185. §-a alkalmazása. A keresetindítási határidő vizsgálata hivatalból kötelező. Jelen ügyben a felperes a kereset alperessel történt közlését megelőzően nyújtott be keresetváltoztatást, ami a megváltoztatott tény- és jogállításokra tekintettel a Pp. 173. § (1) bekezdése szerinti valódi tárgyi keresethalmazatot hozott létre. Ezért az elsőfokú bíróságnak külön-külön kellett volna vizsgálni mindkét kérelem vonatkozásában a keresetindítási határidőt, figyelemmel a Pp. 7. § (1) bekezdés 12. pont a) alpontjára is.

[32] A felperes jogi segítséget vett igénybe a kereset benyújtásakor, amit alátámaszt a perköltség részeként becsatolt ügyvédi számla. Ebből következően tisztában volt az anyagi és az eljárási szabályokkal. Ennek ellenére a vezetői megbízása jogellenes visszavonására, a jogviszonya jogellenes megszüntetésére, csak a keresetindítási határidő leteltét követően hivatkozott és igazolási kérelmet sem terjesztett elő. A kifejtettek alapján az elsőfokú bíróságnak a 2025. március 6-án előterjesztett új keresetet a keresetindítási határidő elmulasztása miatt kellett volna visszautasítani, a Pp. 176. § (1) bekezdés i) pontjával és (3) bekezdése szerint. Contra legem jogalkalmazás, ha a bíróság a jogalapjában jelentős mértékben megváltoztatott keresetet nem tekinti keresetváltoztatásnak, mert ez visszaélésre, a jogalkotói szándéktól eltérő pervitelre ad alapot. A pergátló okokat, a perindítási határidőket

következetesen vizsgálni kell és alkalmazni kell a jogkövetkezményeket. Ennek elmaradása azt eredményezi, hogy a munkáltató hónapokig bizonytalan helyzetben lehet a jogviszony megszüntetésével összefüggésben, ami különösen kritikus, amennyiben a munkavállaló a visszahelyezését kéri.

[33] Az elsőfokú ítélet érdemét illetően az alperes a Pp. 279. § (1) bekezdése, 346. § (4) bekezdése, az Iasz. 34. § (3) bekezdése, 35. § (1) bekezdése, 30. § (1) bekezdése, továbbá az Mt. 7. § (1) és (3) bekezdése megsértését állította. Az elsőfokú bíróság helytálló megállapítása szerint, a felmentés közlésekor az alperesnél nem volt a felperes számára felajánlható, betöltetlen álláshely. Ezen túlmenően azonban az elsőfokú bíróság téves következtetésekre jutott a vezetői megbízás visszavonása és a jogviszony megszüntetése tekintetében és megalapozatlan döntést hozott.

[34] A joggal való visszaélés kérdésében az elsőfokú ítéleti tényállás részben hiányos és nem kellően pontos. Az elsőfokú bíróság iratellenesen és alaptalanul állapította meg, hogy a felperes az Mt. 7. § (3) bekezdésében foglaltaknak eleget tett. A felperes ugyanis a joggal való visszaélés megsértését megalapozó tény, körülményt nem bizonyított, valójában meg sem jelölt. Ezzel szemben az alperes kétségtelenül bizonyította, hogy a vezetői megbízás visszavonása során nem sértette meg a joggal való visszaélés tilalmával kapcsolatos törvényi kötelezettségeit. A felperes által állított, azonban nem bizonyított tény és körülmény, továbbá a bekövetkezett hátrány, vagyis a jogviszony megszüntetése között nem volt okozati összefüggés.

[35] Az elsőfokú ítélet a 2023. májusi munkabér kifizetésekkel kapcsolatban részben hiányosan tartalmazza a tényeket. A bizonyítás alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy a felperes az elnök döntése hiányában adott utasítást az átutalásra. A felperes a tárgyaláson a tényekkel és a valósággal ellentétesen állította, hogy a hivatalba visszaérve törvényes képviselő elnök engedélyével indították el az utalást. A tanúk vallomása ugyanis egyértelműen cáfolta a felperes előadását. Az eseményekre tekintettel pedig, az alperes elnöke, ezután minden, a felperessel folytatott munkamegbeszélésen szükségesnek találta az elnökhelyettes jelenlétét. tanú4 tan4 utóneve elnökhelyettes vallomása az előbbieket mellett azt is igazolta, hogy a felperes jellemzően a személye elleni támadásnak értékelte a hozzá intézett kérdéseket. A tanú konkrétumot is említett, egy beszerzésekkel kapcsolatos szabálytalan eljárás kapcsán. A tanúvallomás azt is alátámasztotta, hogy egyetlen más vezető esetében sem volt szükség ilyen eljárásra. Elfogadhatatlan magatartás a munkavállaló részéről, amennyiben, annak érdekében, hogy betartsa a felettese utasításait, folyamatosan egy másik vezetőnek is részt kell vennie a megbeszéléseken.

[36] A Nemzeti Adó- és Vámhivatal letiltó határozatait illetően jelentőséget kellett tulajdonítani annak, hogy a 2024. április 10-i, tehát a második letiltó határozatot a felperes töltötte le az alperes hivatali kapujáról, illetve azt adósként is megkapta. Ennek ellenére, csak másnap tájékoztatta az elnöki irodavezetőt, amikor a 2024. április 11-i e-mail hatására az ügy intézését tanú1ra, a helyettesére szignálta. A Vht. 58. §-a értelmében a letiltásra vonatkozó munkáltatói intézkedés nem tűr halasztást, a jelen esetben azonban egy munkanapos

késedelem történt, a felperes mulasztása miatt. Az előbbi tények mellőzésével az elsőfokú bíróság a felperes magatartását nem értékelte megfelelő súllyal. A hivatali vezetőjeként a saját ügyében járt el, ami akkor is aggályos, ha elsősorban a tartozás rendezését tartotta szem előtt és utóbb az alperesnek nem volt levonási kötelezettsége. Perdöntő jelentőségű, hogy a felperes a hivatali vezetője volt, igazgatási, szakmai kötelezettségét szegte meg, amikor nem intézkedett az adóhatósági felhívás megfelelő intézéséről. Vezetőként, az alperes képviselőjében eljárva nem tehetett volna meg, hogy nem a jogszabálynak megfelelően intézkedik, mérlegelési jogköre pedig nem volt. Mindez önmagában is elégséges a vezetőbe vetett bizalom megingásához annak ellenére, hogy a konkrét esetben az alperes törvényes képviselőjének támogató hozzáállása miatt mindez nem eredményezett teljes bizalomvesztést.

[37] Az elsőfokú bíróság pontatlan megállapításokat tett a parkoló használatával összefüggésben is. A felperes az elnöki intézkedést követően 2024. július 10-től hónapokon át, általa ismertén a közforgalom számára rendelkezésre bocsátott, nyilvános és fizetés ellenében igénybe vehető parkolóhelyet használt jogosulatlanul és ingyenesen. Amikor 2024. októberében Személy2 gondnok szóvá tette a szabálytalanságot, akkor a felperes ezen felháborodva dühből és ingerültségből írta meg a 2024. október 9-i levelét az alperes elnökének. Az háborította fel, hogy egy tőle alacsonyabb beosztásban lévő igazságügyi alkalmazott szóvá tette a parkolása szabálytalanságát.

[38] Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a felperes gépkocsija nem szorult javításra. Annak viszont nem tulajdonított jelentőséget, hogy a felperes ezzel kapcsolatban semmilyen jelzést nem tett az alperes törvényes képviselője felé. 2024. július 10-től nem használhatta a bírósági parkolót, ezután július 11-én átvizsgáltatta a személygépkocsiját, amiről számlát is kapott, de mégsem jelezte az elnöknek, hogy a gépkocsija hibátlan műszaki állapotban van. Nem kezdeményezte a parkoló használatával kapcsolatos döntés visszavonását sem, holott ehhez az elnöki döntés értelmében elegendő lett volna, ha a gépkocsira vonatkozó tájékoztatást megteszi. A felperes 2024. július folyamán munkát végzett, határidős munkái nem voltak, tehát semmi nem akadályozta abban, hogy a gépkocsijával kapcsolatos bejelentést megtegye. Számára megfelelő volt a szabálytalan parkolás addig, amíg októberben a gondnok azt szóvá nem tette. A felperes ekkor levélben fordult a törvényes képviselőhöz, annak ellenére, hogy napi munkakapcsolatban voltak. Azt nem magánlevélnek szánta, hiszen az a titkárságon iktatott levél volt.

[39] A levél tartalmát is tévesen értékelte az elsőfokú bíróság. A felperes abban hónapokkal később kritizálta az alperes eljárását, felvetette az egyenlő bánásmód megsértését és egy nem megfelelő munkáltatói döntést állított. A levél tartalma az alperes teljes munkaszervezetére és az elnökre is sértő, vádaskodó hangvételű volt. Ez nem megfelelő kommunikáció volt és ellentétben állt a bírósági vezetővel szembeni bizalmat megalapozó magatartás követelményével. A felperes nyilvánvalóan érzékelte, hogy nem megfelelően járt el, hiszen 2024. október 10-én este Alkalmazás üzenetben kívánta magyarázni az eljárását és már nem kérte a kitiltás kivizsgálását. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a felperes magatartását, hiszen az sms-üzenet éppen azt támasztotta alá, hogy érzékelte a magatartása jelentőségét, a törvényes képviselő nemtetszését és próbálta tompítani a saját nyilatkozatait. A 2024. április 9-i levél általánosságban tartalmazott vádaskodást az alperes eljárásával kapcsolatban („a kitiltás elhamarkodott volt, nem volt megfelelően

kezelve”, „az esélyét sem adták meg az egyenlő bánásmódnak”). Ezek a kijelentések, a szavak köznapi értelméből kiindulva, a perben feltárt folyamat utolsó lépcsőjeként alkalmasak voltak a bizalomvesztésre, mert a felperes utólagos, formalizált és megalapozatlan vádaskodásai az elnököt, illetve az alperesi szervezetet is érintették. Az esélyegyenlőségi követelmények megtartása az elnök kötelessége és a felperes a levelében ennek megsértését állította, vagyis az alperesi elnök tevékenységére tett negatív és valótlan nyilatkozatot. A levelében azt is írta, hogy már nem folyik az olaj a gépkocsiból, vagyis nem azt, hogy abból sohasem folyt. A felperes levele nem minősült véleménynek, ugyanakkor a pozíciójára figyelemmel alapvető elvárás volt, hogy amennyiben az olajfolyással kapcsolatban eltérő az álláspontja, azt már korábban előadja. Azonban a felperes a 2024 júliusi szemlén és azt megelőzően sem vitatta, hogy az olajfolt az ő gépkocsijából származik. Ezt az elnöki intézkedés meghozatalakor sem vonta kétségbe és tudomásul vette a döntést. A vélt és valótlan sérelmei részletezése szükségtelen volt, mert azzal hónapokkal később indokolatlanul megkérdőjelezte az elnöki intézkedést.

[40] Az elsőfokú bíróság megállapításával szemben az alperes törvényes képviselője nem háborodott fel, hanem meglepődött a 2024. október 9-i levélen, amelyben a felperes négy hónappal később írásban kérdőjelezte meg a garázshasználattal kapcsolatos döntést. A levél stílusát, számonkérő hangnemét megalapozottan érezte bántónak. Az elnökhelyettes tanúvallomása igazolta az ekkor történeteket. Nincs jelentősége, hogy a felperes a perben utóbb arra hivatkozott, valójában a levele a Biztonsági és Üzemeltetési Osztály vezetőjére vonatkozott, hiszen a levél az alperesi elnök döntése ellen irányult, ezt az elnökhelyettes is így értelmezte.

[41] Nem volt vitatott, hogy a felperes felmentésére nem pénzügyi, szakmai hibák miatt került sor. Ennek ellenére az alperes bizonyította, hogy sorozatos hibák jellemezték a munkavégzését (utasításellenes bérutalás, határidő utolsó pillanatában leadott anyagok, vádaskodás), amelyek mind megalapozták a bizalomvesztést és a vezetői megbízás visszavonását. A perben az alperes elnöke következetesen, részletesen bemutatta a bizalomvesztéshez vezető folyamatot, amelynek együttműködési és kommunikációs problémák is részét képezték. Az állításait tanúvallomások támasztották alá. Az alperes ezáltal azt is bizonyította, hogy nem történt joggal való visszaélés.

[42] Az olajfolt-ügy egy hosszabb konfliktussorozat végpontja volt, amely során a munkáltatói jogkör gyakorlója a fokozatosság elvét is betartotta. 2023 májusában a munkabér átutalással kapcsolatos probléma miatt, még nem vonta vissza a vezetői megbízást, de gondoskodott az elnökhelyettes jelenlétéről, annak érdekében, hogy az utasítások igazolhatóak legyenek. tanú4 tan4 utóneve tanúvallomása teljes mértékben alátámasztotta a kommunikációs problémákat, a vezetői utasítások támadásként történő megélését, a bérfizetési incidenst. Az elsőfokú bíróság ezt sem értékelte megfelelően. A bizalomvesztést ugyanis nem egyetlen esemény, hanem egy hosszabb időszak történései alapján kellett volna értékelni, amely alatt egy konfliktusokkal terhelt munkahelyi viselkedés jellemezte a felperest. A bizalomvesztést az is alátámasztotta, hogy tanú4 tan4 utóneve a tanúvallomása szerint, már sokkal korábban meghozta volna a perbeli döntést. Ez egyben azt is igazolja, hogy az alperes elnöke türelmes volt és a fokozatosság követelményét is megtartotta.

[43] Az elsőfokú bíróság téves jelentőséget tulajdonított a jogvita elbírálása kapcsán az időmúlásnak és szükségtelenül vizsgálta külön-külön az egyes eseményeket, mivel azok együttesen, egy folyamat részeként eredményezték a bizalom elvesztését. Bizonyítottan több, kisebb probléma adódott, amelyek együttesen a bizalom megingatására alkalmasak voltak, függetlenül attól, hogy ezeket az alperesi elnök tolerálta egy ideig, illetve folyamatosan visszajelezte a felperesnek. A visszajelzést alátámasztotta tanú1 vallomása a szerv határozatokkal kapcsolatban, tanú2 tanúvallomása pedig a határidők betartásával kapcsolatban. A Alperes1 Mf.I.50.043/2022/10. számú döntése jelen ügyben nem volt alkalmazható, mert nem joggal való visszaélésre vonatkozott.

[44] Az elsőfokú bíróság tévesen rögzítette, hogy a tájékoztatási kötelezettséggel kapcsolatban az alperes csak általános nyilatkozatokat tett. A törvényes képviselő egyértelműen előadta, hogy a felperes rendszeresen, több alkalommal igazgatási jellegű szakmai hibákat vétett. Ezeket a tárgyaláson jelenlévő felperes nem vitatta, ezért azok további bizonyításra nem szorultak. A kisebb kötelezettségeket sem vitatta, de azokat alátámasztották a bizonyítékok kis, pl. az hivatal által kért anyagok leadásával kapcsolatban. A határidőkkel kapcsolatos problémákat érzékeltette az is, hogy a teljesítményértékelésben a felperes nem kapott 100 %-os értékelést, szemben a hivatal1 többi alkalmazottjával. A felperes nem tűrte a kritikát, a konfliktushelyzeteket, ezt alátámasztotta, hogy 2023-ban a terhelhetőségre, konfliktuskezelésre 75 %-os értékelést kapott. A munkatárstól való kölcsönkérések szintén nem önállóan vizsgálándó körülmények voltak, hanem a bizalomvesztés folyamatát igazolták. 2022. márciusában az integritási jelentést követően az alperes törvényes képviselője kifejezetten megkérte a felperest, hogy vezetőként ne kérjen kölcsön a munkatársától. Ennek ellenére 2022 júniusában a felperes ismét kölcsönkért a kollégájától. Ez a magatartás is alkalmas volt a vezetőbe vetett bizalom megingására.

[45] A bizalomvesztés tekintetében nem az elsőfokú bíróság személyes meggyőződésének, hanem a perben bizonyított teljes folyamatnak volt jelentősége. Az elsőfokú bíróság téves következtetésével szemben, a feltárt események megalapozhattak bizalomvesztést. Az adóhivatali levonási határozattal kapcsolatos magatartás fegyelmi felelősségre vonás kezdeményezését is megalapozhatta volna. Az alperes továbbá nem egy-egy eseményre, hanem a teljes folyamatra hivatkozott, mely következtében 2024 októberére a bizalma helyrehozhatatlanul megrendült, illetve elveszett a felperesben. Az alperes törvényes képviselője ekkor jutott arra az elhatározásra, hogy a felperessel, mint vezetővel nem kíván a továbbiakban együtt dolgozni. Ez nem retorzió, nem szankció volt. A foglalkoztatás során alapvető a bizalom fennállása (EBH2018.M.23, Kúria Mfv.I.10.209/2017/4.). Jelen esetben ennek teljes hiányát egyértelműen alátámasztja az is, hogy a felperes a visszahelyezés esetére azt kérte, ne az alperes elnöke legyen a munkáltatói jogkör gyakorlója. Az igazságügyi szolgálati jogviszonyban foglalkoztatott vezető esetében fokozottan érvényesülnek a bizalmi elvárások, amit jelen perben értékelni kellett. A munkakör jellegét is figyelembe véve, az együttműködési kötelezettség megszegése is minősülhet adott esetben bizalomvesztést eredményező magatartásnak (BH2004.388).

[46] A kifejtettek alapján a munkavállalónak tartózkodnia kell minden olyan magatartástól, amely a munkáltatói bizalom megrendülését eredményezheti. A perben egyértelműen bizonyított folyamat következtében az alperesi törvényes képviselő bizalma nem egyszerre, hanem fokozatosan szűnt meg a főosztályvezetői munkakört betöltő felperesben és ennek eredményeként vonta vissza a vezetői megbízást. Az elsőfokú bíróság helyes megállapítása szerint nem nyert bizonyítást, hogy az alperesi elnök személyes ellenszenv miatt került sor a megbízás visszavonására és a jogviszony megszüntetésére, ezért ez a kereseti állítás sem alapozott meg joggal való visszaélést. Nem vitatottan a felmentéskor nem volt üres álláshely, tehát a jogviszony megszüntetése is jogszerű volt.

[47] Az alperes harmadlagos fellebbezési kérelmében, jogellenesség esetén a gazdasági főosztályvezetői munkakörbe történő visszahelyezés mellőzését kérte. Azt adta elő, hogy az Iasz. 30. § (1) bekezdése alapján a jogellenesség jogkövetkezménye az eredeti munkakörben történő tovább foglalkoztatás, azonban az Iasz. a vezetőkre nem tartalmaz ilyen jogkövetkezményt. Erre tekintettel a visszahelyezés csak a felperes főosztályvezetői pozícióját megelőző munkakörébe lehetséges. Ezt az érvelést alátámasztja, hogy az Iasz. 35. § (1) bekezdése szerint a vezetői megbízás megszűnése nem jelenti egyben a szolgálati jogviszony megszűnését is. Amennyiben lett volna üres álláshely, a felperest a főosztályvezetői megbízás visszavonását követően az eredeti, GH tisztviselői munkakörben kellett volna tovább foglalkoztatni. Az Iasz. tételes szabálya hiányában alkalmazni kellett volna a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. (a továbbiakban: Bjt.) 145. § (4) bekezdését. A hivatalnak ugyanis nem lehet egyszerre két főosztályvezetője, az alperes azonban ezt a pozíciót idő közben pályázati úton betöltötte. Az elsőfokú ítélet ezen kívül nem végrehajtható, mert nem tartalmazza, mit tekintett az elsőfokú bíróság eredeti munkakörnek.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[48] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak ténybeli és jogi megalapozottságára hivatkozva. Kifejtette, hogy az alperes alaki kifogása alaptalan volt, az elsőfokú bíróság helyes megállapításokat tett a keresetindítási határidővel kapcsolatban. A laikusok számára sok esetben nehezen értelmezhető keresetlevél nyomtatványon egyértelműen a 2.1.1. pontban, vagyis a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként kérte a végkielégítés megfizetését, hiszen az Iasz. 30. § (2) bekezdésében a jogviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeként is szerepel a végkielégítés megfizetése. A hiánypótlásra vonatkozó felhívást követően a 2025. március 6-i keresetlevelében már egyértelműen megjelölte az Iasz. 30. § (1), (2) bekezdése alapján a jogkövetkezményeket és a visszahelyezés iránti kérelmet is előterjesztette. A jogviszonya megszüntetése váratlanul érte, hirtelen és rövid határidőn belül kellett döntenie a keresetlevél beadásáról. Lényegében a jogi képviselő eljárását követően vált teljessé a kereset valamennyi körülményre kiterjedően. A kereseti kérelmének a jogalapja egyértelműen az igazságügyi szolgálati jogviszonya jogellenes megszüntetése volt. Ezt önmagában az is alátámasztja, hogy 15 napos határidőn belül beadta a keresetlevelét, vagyis nyilvánvalóan vitatta a jogviszonya megszüntetését. Azért nem írt le érdemi tényállást az eredeti keresetlevelében, mert nem volt ismerete arról, hogy pontosan milyen kérelmeket, milyen jogalapon és milyen nyilatkozatok alapján terjeszthet elő.

[49] Az alperes fellebbezése az ügy érdemét illetően sem alapos. A tényállás pontosításával összefüggő kérelmei valójában a saját nyilatkozatainak megfelelő pontosításokra irányulnak, azonban az ezeket az állításokat a felperes az elsőfokú eljárás során minden tekintetben cáfolta. Az alperesnek kellett volna a tényállást vitató fellebbezési érveit kellő konkrétsággal előterjeszteni, azonban a fellebbezés csak általánosságokat tartalmazott, ezért arra részletesebben nem is lehet nyilatkozni. A 2023 májusi bérátutalással kapcsolatban lényegében egyik fél állítása sem lett bizonyítva a perben. tanúl a tanúvallomásában egyértelműen azt adta elő, hogy amikor a felperes az elnöki irodából lejött, már nem kérdőjelezték meg a döntést és indították az utalást.

[50] A felperes eleget tett az Mt. 7. § (3) bekezdésében foglalt kötelezettségének, hiszen egyértelműen megjelölte, hogy a 2024. október 9-ei levele, annak tartalma miatt került sor a jogviszonya megszüntetésére, illetőleg a vezetői megbízás visszavonására. Megjelölte a hátrányt is, továbbá az ezek közötti okozati összefüggés miatt állította a joggal való visszaélést. Nem volt vitatott, hogy a levele az alperesi törvényes képviselő tudomására jutott, aki emiatt a levél miatt döntötte el, hogy visszavonja a vezetői megbízást. Az alperes nem tudta eredménnyel kimenteni magát az Mt. 7. § (3) bekezdés b) pontjának megfelelően, hiszen maga is elismerte a perben, hogy a törvényes képviselő megharagudott a felperesre a levél miatt és mindez a vezetői megbízás visszavonásához vezetett. E körben a felperes fenntartotta az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait. Az alperes tévesen és alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében a felperesi indulatokra, mert ezeknek nincs jogi relevanciájuk az ügyben. Ezzel az alperes lényegében a felperesre kívánja hárítani a jogviszony megszüntetésével kapcsolatos felelősséget. Ezzel szemben annak kellett jelentőséget tulajdonítani, hogy az alperes törvényes képviselője volt, aki dühből és felháborodottságában eltávolította a felperest a munkaszervezetből és ezzel megvalósította a joggal való visszaélést.

[51] A felperes fenntartotta a bizalomvesztéssel összefüggésben az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait. Alaptalanul hivatkozott az alperes arra, hogy az elnök nem háborodott fel a levélen, hanem meglepődött. Az is egyértelműen elhangzott a perben többször is, hogy szakmai problémák nem voltak, ennek ellenére a bizalomvesztés körében az alperes mégis nagyrészt szakmai hiányosságokat próbált több-kevesebb sikerrel bizonyítani. Azonban ezeket csak utóbb jelölte meg annak érdekében, hogy valamilyen magyarázatot adjon a vezetői megbízás visszavonására. Az alperes ezen kívül több olyan tényállítást is tett a fellebbezésében, amelyekre az elsőfokú eljárás során nem hivatkozott. Korábban nem tett előadást arra, hogy csak véleménynek tekintette a felperes levelét és nem találta megfelelőnek a kommunikációját, arra sem hivatkozott, hogy a felperes volt dühös a gondnok jelzése miatt 2024. október 9-én. Mindezek egyébként sem tartoznak a per tárgyához. Az alperes a fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a megjelölt események együttesen alapozták meg a bizalomvesztést, amelynek saját nyilatkozata szerint utolsó mozzanata a felperesi levél volt. Emiatt mindenképpen értékelnie kellett az elsőfokú bíróságnak, hogy ha a levéllel kapcsolatos események nem alapoznak meg bizalomvesztést, akkor a sok évvel korábbi egyéb magatartások indokolhatták-e az alperes eljárását. Ezzel kapcsolatban helyes megállapításokat tett az elsőfokú bíróság.

[52] A felperes vitatta a visszahelyezéssel kapcsolatos fellebbezési kérelmet is. A jogviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményének a szabályozása, valamennyi jogállási törvényben azon alapul, hogy visszahelyezés esetén olyan helyzetbe kell hozni a munkavállalót a jogalkotó szándéka szerint, mintha a jogellenes elbocsátásra nem került volna sor. A felperes esetében a jogellenesség a vezetői megbízása visszavonásával kezdődött, a felmentésekor ezt a pozíciót töltötte be. A hivatali vezető egy önálló munkakörként értelmezendő. A Bjt. 145. § (4) bekezdése viszont egy teljesen más jogviszonyra vonatkozó törvény, ezért azt analógiával sem lehetett alkalmazni jelen jogvitában. A felperest érintő jogkövetkezményeket kizárólag az Iasz. alapján lehetett elbírálni. Az eredeti munkaköre a hivatali osztályvezetői munkaköre volt, ezért a bíróság kötelezése csak ebben a munkakörben történő további foglalkoztatásra irányulhat.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[53] Az alperes fellebbezése alapos.

[54] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, azonban a bizonyítékok téves értékelésével megalapozatlan következtetésekre jutott, ami kihatott az érdemi döntésre is.

[55] A másodfokú bíróság a keresetlevél elkészttségére vonatkozó fellebbezési érvelést nem találta alaposnak. A felperes az Iasz. 92. § (1) bekezdésében meghatározott 15 napos határidőn belül, 2024. október 29-én terjesztette elő a keresetét, az erre rendszeresített nyomtatványon. A keresetlevelében a jogviszonya jogellenes megszüntetésére utalva határozta meg a kereseti kérelmét, mert annak 2.1. pontjában, vagyis a jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként kérte végkielégítés megfizetését. A végkielégítés iránti igény az előbbiekre tekintettel nem azt jelentette, hogy a felperes nem vitatja a jogviszonya megszüntetését, mivel az Iasz. 30. §-a alapján a végkielégítés iránti kérelem a jogellenesség jogkövetkezményeként is előterjeszthető. A felperes a keresetlevélben a Pp. 170. § (2) bekezdésében foglaltakat nem tüntette fel kimerítően, ezért az elsőfokú bíróság a Pp. 115. § (1) bekezdésének megfelelően helyesen hívta fel hiánypótlásra. A felperes a hiánypótlási felhívásnak határidőben eleget tett, az Iasz. 30. §-a és az Mt. 7. §-a megjelölésével egyértelműen nyilatkozott arra, hogy a jogviszony jogellenes megszüntetése miatt érvényesít követelést az alperessel szemben. A kifejtettekre tekintettel a Pp. 115. § (4) bekezdése alapján úgy kellett tekinteni, hogy a keresetlevelét már eredetileg is, ezzel a tartalommal adta be. Ebből az is következett, hogy a felperes a jogviszonya jogellenes megszüntetésével kapcsolatos követelést határidőben terjesztette elő. Az elsőfokú bíróság helytállóan fejtette ki azt is, hogy a Pp. 185. § rendelkezése, a kereset alperessel történt közlését követő változtatására irányadó. Ezért a perindítási szakban e rendelkezés alkalmazására nem volt lehetőség.

[56] Az alperes fellebbezése az ügy érdemét, vagyis a vezetői megbízás visszavonásának, illetve a jogviszony megszüntetésének a jogszerűségét illetően alapos volt. A felperes eleget tett az Mt. 7.§ (3) bekezdés a) pontjában foglalt kötelezettségének, mert megjelölte és igazolta a joggal való visszaélés tilalmának alapjául szolgáló tényeket, körülményeket és az okozott hátrányt. Arra hivatkozott, hogy az alperes személyes ellenszenv, illetve a 2024. október 9-i levél miatt megtorlásként vonta vissza a vezetői megbízását, illetve szüntette meg a jogviszonyát. Az alperesnek az Mt. 7. § (3) bekezdés b) pontja alapján, pedig azt kellett bizonyítania a perben, hogy a felperes által e körben bizonyított, tények, körülmények és a hátrány közötti okozati összefüggés nem állt fenn. Ennek elbírálása során az elsőfokú ítéletben kifejtettekkel szemben, nem arról kellett dönteni, hogy az alperes által hivatkozott események, cselekmények egyenként, külön-külön lehetetlenné, tarthatatlanná tették-e a felperes hivatali vezetőként történő további foglalkoztatását. Az ellenkérelmében foglaltakra tekintettel az alperesnek azt kellett bizonyítani, hogy az általa megjelölt események, cselekmények egy folyamat részeként, együttesen a 2024. október 9-i levéllel bezárólag teljes bizalomvesztést eredményeztek. Bizalomvesztést ugyanis nem csupán egy-egy konkrét esemény eredményezhet, az bekövetkezhet fokozatosan, hosszabb idő alatt történt események következményeként is.

[57] A fellebbezési eljárásban nem volt vitatott, hogy az az ítéleti megállapítás, miszerint a munkáltatói jogkör gyakorlója nem tanúsított ellenszenvet a felperes irányában. Ezért ez a kereseti hivatkozás nem alapozhatott meg joggal való visszaélést. A 2024. október 9-i levél miatt, pedig nem történt retorzió, amely kapcsán az ítéltábla a Pp. 369. § (3) bekezdésének c) pontja alkalmazásával eltérő következtetésekre az elsőfokú ítéletben kifejtettekhez képest.

[58] Az alperes helytállóan hivatkozott arra, hogy az igazságügyi szolgálati jogviszonyban foglalkoztatott vezető beosztású felperessel szemben fokozottabb elvárások érvényesültek, ezért a munkabér előlegek felvételét követően, a munkatárstól történő kölcsönkérés, a szerv-től érkezett jövedelem letiltás intézése, a 2023. májusi illetményfizetés során a munkáltatói utasítással ellentétes eljárás, majd végül a parkolással összefüggő 2024. október 9-i levél, annak előzményeire tekintettel, okszerűen vezettek oda, hogy az alperes elnöke elveszítette a felperesbe vetett bizalmát, vezetőként nem tudott vele együtt dolgozni és emiatt vonta vissza a vezetői megbízását.

[59] Az elsőfokú bíróság helyes érvelése szerint, a bizalomvesztés alapjául csak a munkavállaló munkájában, vagy magatartásában megnyilvánuló, olyan objektív és bizonyítható tények szolgálhatnak, amelyek kellő magyarázatát adják annak, miért nincs lehetőség a további foglalkoztatásra (BH2020.309.). Az elsőfokú bíróság azonban az alperes által megjelölt és a perben bizonyított eseményeknek, részben időmúlásra, részben egyéb nem releváns körülményekre hivatkozva (például: teljesítményértékelés) nem megfelelő jelentőséget tulajdonított, emiatt téves következtetésekre jutott a bizalomvesztés előzményeit, okait, illetve bekövetkezését illetően.

[60] A felperes kiemelt munkakörére figyelemmel a bizalom megrendülésére alkalmas esemény volt, hogy 2016-2021. között a hivatali vezetőjeként hat alkalommal munkabér előleget vett fel, illetve kölcsönként egy beosztott munkatársától. Az alperes elnöke a perben személyes nyilatkozatában előadta, hogy a belső ellenőri vizsgálat során a belső ellenőr tette szóvá, hogy a fizetéselőleg kedvezőtlen megítélés alá vonja az ítéltáblát. A felperes kölcsönével kapcsolatban pedig az integritásfelelős 2022. márciusban azt rögzítette, hogy az ítéltábla szervezeti integritásába vetett bizalmat károsíthatja a kölcsönügylet, mert az veszélyezteti az egymással alá- fölérendeltségi viszonyban lévő alkalmazottak feladatainak, munkavégzésének pártatlan és befolyástól mentes ellátását. A peradatok szerint egyébként a felperes az elnök 2022. márciusi kérését követően is kért kölcsön a munkatársától.

[61] Az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben, a 2022. júniusban és 2024. áprilisban kibocsátott adóhatósági letiltással kapcsolatos magatartás is értékelhető volt a bizalomvesztéshez vezető folyamat részeként, mert ezekkel összefüggésben a felperes a tájékoztatási kötelezettségének részben késedelmesen tett eleget és nem tett meg mindent a szabályos eljárás érdekében. A felperes a Vht. 76. § (2) bekezdésével ellentétesen járt el, amikor a 2022. június 28-i szerv letiltással összefüggésben nem jelezte haladéktalanul a letiltás tényét, továbbá a saját ügyében maga intézkedett. Nem volt jelentősége, hogy a késedelmét a tartozás befizetésével kapcsolatos ügyintézésrel indokolta, mivel a magatartásával veszélyeztette a jogszabályban az alperesre meghatározott egy munkanapos határidő megtartását, mindezt a hivatali vezetőjeként eljárva. A felperes a 2024. április 10-i szerv határozat intézésekor is mulasztott, mert csak azután szignálta át az ügy intézését a helyettesére, miután az elnökség részéről érdeklődtek a letiltás felől. Az alperes helyes hivatkozása szerint mindezek akár fegyelmi eljárás kezdeményezését is megalapozhatták. Az a tény, hogy az alperes e lehetőséggel akkor nem élt, nem jelentette, hogy a felperessel elégedett volt és az előbbi objektíven igazolt tények nem járulhattak hozzá a vezető és beosztott közötti bizalom megingásához. A felperes a szerv határozatokkal kapcsolatban éppen azon szabályokkal ellentétesen járt el, amelyek betartása, betartatása a munkakörénél fogva is kötelezettsége volt (BH2003.894.)

[62] A 2023. májusi bérfizetési probléma tekintetében tanú1 vallomása – a fellebbezési ellenkérelemben kifejtettekkel szemben – nem igazolta a felperes állításait, mert a tanú nem volt jelen a felperes és az elnök megbeszélésén, vagyis nem tudhatta, mi volt az elnöki utasítás tartalma. Azt viszont alátámasztotta a tanú vallomása, tanú4 és tanú2 elnöki titkárságvezető egybehangzó tanúvallomásával együtt, hogy az alperes elnöke a hivatalban aznap sérelmezte, hogy nem az általa meghatározott személyi kör maradt ki az utalásból. Ebből pedig a Pp. 279. § (1) bekezdésének és a logika szabályainak megfelelően csak az a következtetés volt levonható, hogy a felperes törvényes képviselő1-től nem kapott utasítást a hivatal munkatársai által javasolt személyi kört érintő utalásra. Ezt közvetetten cáfolta az a tény is, hogy tanú4 tanú4 utóneve vallomása szerint (22.M.70.013/2025/24. sorszámú jegyzőkönyv), az alperes elnöke a felperessel folytatott megbeszélést követően telefonon hívta fel annak érdekében, hogy egyeztessenek az utalásból kimaradó személyi körrel. A hivatali azonban a felperes utasítása következtében nem az elnök által meghatározott személyi kört vette ki az utalásból. Az elsőfokú bíróság lényegében ennek megfelelően állapította meg a tényállást, abból mégis téves következtetésekre jutott arra hivatkozva, hogy mindez a vezetői megbízás másfél évvel későbbi visszavonásának nem lehetett okszerű

indoka. Az ítéltábla az időmúlással szemben nagyobb jelentőséget tulajdonított annak, hogy az utasítás nélküli utalás bizalmi törést okozott az alperes elnökében, aki ezt követően minden esetben szükségesnek tartotta az elnökhelyettes jelenlétét is a felperessel folytatott munkamegbeszéléseken. Ezt a tényt, illetve ennek előzményét egyértelműen alátámasztotta tanú4 tan4 utóneve vallomása.

[63] Az elsőfokú bíróság értékelésével ellentétben a határidők megtartásával kapcsolatos felperesi magatartás is megállapítható volt. tanú4 tan4 utóneve és tanú2 vallomása egyértelműen alátámasztotta, hogy a felperes rendszeresen, közvetlenül a határidők lejárta előtt adta le át az elvégzett feladatokat az elnökség részére. Ezt egyébként a felperes sem vitatta a perben. A bizalom szempontjából nem annak volt jelentősége, hogy az elnökség nem mulasztott határidőket, hanem annak, hogy az elnök a felperes eljárása miatt nem volt abban a helyzetben, hogy a munkaanyagokat továbbítás előtt, határidő mulasztás nélkül ellenőrizze, revideálja. Ez a magatartás rendszeres volt a felperes esetében, ami a másodfokú bíróság álláspontja szerint szintén alkalmas volt a foglalkoztatási jogviszonyban elengedhetetlen bizalom megingatására.

[64] Az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben, nemcsak a 2024. október 9-i levél tartalmának és stílusának, hanem az előzményeknek is jelentősége volt. A felperes ebben a levélben azt sérelmezte, hogy a kitiltás elhamarkodott volt, nem volt megfelelően kezelve, nem győződtek meg róla, hogy valóban az ő autójából folyik az olaj és „az esélyt sem adták meg az egyenlő bánásmódnak”. A felperes perbeli előadása szerint a kitiltással érintett gépjárművet 2016-ban vásárolta és 2018-19-től tette szóvá neki a gondnok és személy osztályvezető, hogy folyhat az olaj az autójából. Erre abból következtettek, hogy az általa általában használt parkolóhelyen olajfolt keletkezett és annak kiterjedése egyre nagyobb lett. Ebből következően a felperesnek 2018-19-től lehetősége lett volna arra, hogy igazolja, azoknak a rendszeres megjegyzéseknek, amiket egyébként sérelmezett, nincsen alapja. A 2024 október 9-i levélben egyébként maga is úgy fogalmazott, hogy minimális olajfolyása volt az autónak, tehát nem állította, hogy egyáltalán nem folyt az olaj.

[65] Az alperes elnöke a perben azt adta elő, hogy a felperes korábban egyáltalán nem vitatta, az ő autójából folyt az olaj. Ezt az állítást alátámasztotta tanú2 és tanú4 tan4 utóneve tanúvallomása (22.M.70.013/2025/24. sorszámú jegyzőkönyv). A parkolóhasználatra vonatkozó, 2024. július 3-i elnöki intézkedés, pedig kifejezetten tartalmazta, hogy az addig irányadó, ameddig az olajfolyás javítása megtörténik. A felperes – nem vitatottan – a korábbi években, a 2024. júniusi épületbejárás során, majd az elnöki intézkedés közlésekor sem cáfolta az olajfolyást, továbbá semmilyen megjegyzést, észrevételt nem tett 2024. október 9-ig. 2024. júliusában szerelőhöz vitte a gépkocsit, majd 2024. augusztusában a műszaki vizsga is megtörtént. Az alperes a fellebbezésében helytállóan mutatott rá arra, hogy a felperes mindezek ellenére a 2024. október 9-i levele megírását megelőzően nem kezdeményezte a parkolás engedélyezését, holott napi munkakapcsolatban volt az elnökkel. Mindezek alapján az alperes megalapozottan sérelmezte a felperes eljárását, vagyis azt, hogy hónapokkal később egy jogsértést állító levélben kérdőjelezte meg a munkáltatói jogkör gyakorlójának az eljárását. A levél megfogalmazásából az következett, hogy a felperes magát a döntést vonta kétségbe, tehát nem a Biztonsági és Üzemeltetési Osztály vezetője, hanem az elnök intézkedését vitatta.

[66] 2024. október 10-én, a levél elolvasásakor törvényes képviselő nem vitatottan rossz néven vette a felperes eljárását, a levélben foglaltakat magára nézve sértőnek találta. tanú4 tan4 utóneve vallomása azonban alátámasztotta, hogy az azt követő hétvégén az elnök átgondolta a felperessel történő további együttműködés lehetőségét, a döntéséről tájékoztatta a helyettesét, aki egyetértett a vezetői megbízás visszavonásával, a bizalomvesztést az előzményekre tekintettel maga is fennállónak találta.

[67] Az igazságügyi szolgálati viszony, illetve minden foglalkoztatási jellegű jogviszony kölcsönös bizalmon alapul. Vezetői munkakör esetében ez egy fokozottabb elvárást jelent. Az előbbieken kifejtettek szerint a bizalom fokozatos megrendülése után, a felperes 2024 október 9-i levele, vagyis az elnöki döntés utólagos megkérdőjelezésének módja és tartalma vezetett odáig, hogy az alperes végleg elvesztette a bizalmát a felperesben, mint vezető munkakört betöltő munkatársban. A kifejtettekre tekintettel az alperes bizonyította, hogy nem történt joggal való visszaélés a vezetői megbízás visszavonása és az igazságügyi szolgálati jogviszony megszüntetése során, ezért a kereset alaptalan volt.

[68] Az ítéltábla mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította.

Záró rendelkezések

[69] A felperes pereszes lett, ezért a Pp. 81.-83. §-a alapján köteles az alperes elsőfokú és másodfokú perköltsége megtérítésére. Az alperes a perköltségét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2.§ (1) bekezdése alapján határozta meg, ezen kívül a fellebbezési tárgyaláson az alperesi jelenléttel összefüggésben 32.003 forint utazási költséget számított fel. A másodfokú bíróság a perköltségről a költségfelszámításnak megfelelően határozott.

[70] A másodfokú bíróság a felperes részére munkavállalói költségkedvezményt engedélyezett, mert a 73/2009. (XII. 22.) IRM rendelet 1. § c) pontja alapján, mert a felperes perben igazolt illetménye (963.322 forint) nem haladta meg a 2022. évi nemzetgazdasági bruttó havi átlagkereset kétszeresét, vagyis az 1.031.532 forintot. Ezért a pertárgyértéken alapuló, a pereszes felperest terhelő elsőfokú és fellebbezési illetéket az állam viseli a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján.

Budapest, 2026. április 16.

dr. Orosz Andrea s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró